

че душа-та е, тѣй рѣчи, „едно всеобъемлюще всякаго бытія, или едно всичко за всички-тѣ нѣща“ (ή ψυχή τὰ ὅντα πῶς ἐστὶ πάντα) (Ар. за д. III. 8.) Всичко-то обаче туй и подобно нему обьясненіе е твърдѣ тѣмно и непонятно: но таково едно обьясненіе се приѣмва ушь за *високъ идеѣж*!!(??) Спорядъ горѣизложенное очевидно е, че самосознательнѣй духъ чловѣческѣй е *око-шо* на душа-та и се поддѣржя и освѣтѣява отъ собственнѣ-тѣ еи свѣтлинѣ, както и тѣлесно-то око се поддѣржя и спомага отъ слѣнчовѣ-тѣ свѣтлинѣ.

(Забѣлежка 3) Мы не можемъ тукъ да умѣлимъ и да не назначимъ богатство-то и точно-то *логическо* значеніе на слѣдующи-тѣ и подобни тѣмъ Български думи: Отъ коренное напрімѣръ слово *умъ* происходить: умѣж, проумѣвамъ, разумѣвамъ, съумѣвамъ, изумѣвамъ; както и отъ глаголь берѣ става: разбирамъ отбирамъ, набирамъ, събирамъ, избирам и проч. и проч. Отъ мислѣж става: раз — мислямъ, при-мислямъ, номислямъ и пр. и пр. — Подобнимъ образомъ и Славянски-тѣ думи *духъ* и *душа* въ никой други Европейски языкъ нѣматъ и двѣ-тѣ толкова точно и сродно значеніе на *дишамъ* и *дишѣж*. (Това и Г. Шубертъ справедливо забѣлежва въ своя-та „Исторія на душа-ша“). —

НАЗНАЧЕНИЕ НА ЛОГИКА-ТА.

За душевнѣ-тѣ мислителнѣ силѣ.

§. 3.

(Първоначално-то страдателно чюство нашего ума е, както и по горѣ казахмы, да въсприѣмва впечатленія отъ вѣнъ и да ги представя на душа-та.